

Eiland in de zon

Katie Fforde bij Boekeryj:

Keukengeheimen
De kunstminnaar
Een nieuwe kans
Wilde tuinen
Reddende engel
Levenslessen
Stoute schoenen
Kunst en vliegwerk
Halsbrekende toeren
Praktisch perfect
Schoon schip
Trouwplannen
Liefdesbrieven
Een verleidelijk voorstel
Zomerliefde
De kers op de taart
Met de Franse slag
Vrij spel
Iets ouds en iets blauws
Een zomer aan zee
Een tuin vol bloemen
Het buitenhuis
Een nieuw leven
Een liefde in de lente
Een feestelijke dag
Een chateau in de Provence
Eiland in de zon

Katie Fforde

Eiland in de zon

Cass is in het Caraïbisch gebied heel ver van huis,
maar de liefde weet haar toch te vinden

Vertaald door Hanneke van Soest

ISBN 978-90-225-9864-1
ISBN 978-94-023-2465-5 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Island in The Sun*
Vertaling: Hanneke van Soest
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © AdobeStock
Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2024 Katie Fforde
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Dit boek is opgedragen aan mijn neven en nichten, dr. Lennox Honychurch, Sara Honychurch, Petrea Honychurch, Seaman en Marica Honychurch, en aan het prachtige eiland Dominica.

1

Cass was al de hele dag aan het reizen. Ze had een vroege ochtendvlucht van Bristol naar Glasgow achter de rug, twee lange busreizen, een overtocht met een grote veerboot, en nu zat ze op een kleinere veerboot die hooguit twaalf auto's per keer overzette. Ze was bijna op de plaats van bestemming.

De laatste keer dat Cass haar vader had gezien, was voordat hij naar het afgelegen Schotse eiland was verhuisd, dat ze nu aan de andere kant van de zee arm kon zien liggen. Ze had gedacht dat het veel te ingewikkeld was om er te komen, maar ze had juist genoten van de reis. De omgeving was spectaculair en in de bus had ze een dutje kunnen doen om de verloren uurtjes in te halen. Tot haar verbazing had ze ook nog kunnen facetimen met haar beste vriendin Rosa, die in Spanje studeerde. Ze hadden gezellig bijgepraat en Cass had geprobeerd haar te laten zien hoe mooi Schotland was op deze ongevoon zonnige dag.

Cass had niet verwacht dat het zulk mooi weer zou zijn; ze had Schotland altijd geassocieerd met harde wind, stromende regen en zelfs met sneeuw. Maar op deze late meidag was de lucht blauw, en de majestieitlijke bergen werden weerkaatst in de bijna spiegelgladde zee.

Ze zuchtte, slaperig maar blij dat ze haar vader op zo'n geweldige plek zou zien. Achter haar schraapte iemand zijn keel, en opgeschrikt uit haar mijmeringen keek ze om.

Het was de knappe man die ze eerder uit een oude landrover had zien stappen. Hij was lang en had een bijna witte haardos, maar in

tegenstelling tot zijn vroegtijdig lichte haar waren zijn wenkbrauwen en ogen donker. Van zo dichtbij zag ze dat zijn ogen grijsgroen waren.

‘Ben jij Cass?’ vroeg hij. ‘Voluit Cassiopeia?’ ging hij door toen ze niet meteen antwoordde. Met een schuin hoofd nam hij haar onderzoekend op.

‘Dat ben ik,’ beaamde ze na een korte stilte.

‘Heet je vader Howard?’

‘Ja?’ Ze wilde vragen hoe hij wist hoe haar vader heette, maar ze hield zich in.

‘Toen hij hoorde dat ik deze veerboot zou nemen, vroeg hij of ik jou een lift naar Corriemore wilde geven.’

Cass knikte. Ze probeerde niet te laten merken dat ze van haar stuk was gebracht. Hij was zo indrukwekkend, zo – ze zocht naar het juiste woord – zo aantrekkelijk. Maar zelfs het woord ‘aantrekkelijk’ dekte de lading niet.

‘Ik ben Ranulph Gregor. Ik kende Howard al een paar jaar voordat hij hier kwam wonen.’

‘Nou, dan hoef ik je niet meer naar je geloofsbrieven te vragen. Ik neem het risico en laat me door je naar huis brengen – dat wil zeggen, naar mijn vaders huis.’

Ranulph lachte. Het was een diepe, muzikale lach, al even aantrekkelijk als zijn uiterlijk. ‘Ik weet dat je hier voor het eerst bent. Het is een prachtige plek. Eleanor...’

‘Eleanor?’ Howard had het niet over ene Eleanor gehad, maar omdat hij altijd wel een vriendin leek te hebben, zou het geen verassing voor haar moeten zijn. Haar vader was een knappe, beroemde wild-life-fotograaf, die heel charmant kon zijn.

‘Ze is de eigenaar van het huis waarin je vader woont. Ze heeft hier in de omgeving een paar panden.’

Cass kon zich wel een voorstelling van haar maken. Overdreven zongebruind, tikje rimpelige huid, zwartgeverfd haar, veel gouden sieraden en een tandpastaglimlach geaccentueerd door scharlaken-rode lippenstift. Het type vrouw waar haar vader op viel.

Haar gevoelens moesten van haar gezicht af te lezen zijn, want Ranulph zei: 'Ze is anders dan je denkt. Wacht maar af.'

Cass deed haar best om te glimlachen. 'Er zit niets anders op, hè?'

Stiekem was ze teleurgesteld. Ze verlangde ernaar weer wat vaderdochtertijd met hem door te brengen, zoals ze vroeger zo vaak hadden gedaan. Ze wilde hem niet hoeven te delen met een vrouw die of wanhopig haar best zou doen om vriendinnen met haar te worden of haar neerbuigend zou bejegenen.

Maar Ranulph maakte de teleurstelling een beetje goed. Ze kon niet wachten om Rosa over hem te kunnen vertellen. Hij was zo anders dan haar laatste vriendje, die ze niet uit liefde had gekozen, realiseerde ze zich nu, want als er iemand niet bij haar paste, was hij het wel. Rosa had ook absoluut niet met hem kunnen opschieten toen ze een weekje over was uit Spanje. Eigenlijk had Cass toen al ingezien dat ze hem zelf ook niet zo leuk vond.

Toen het eiland dichterbij kwam, begonnen mensen naar hun auto te lopen. Ranulph gebaarde naar de landrover. Hij opende het portier voor haar en Cass klom erin.

'Hij is oud maar degelijk,' zei hij. 'Hij heeft me nog nooit in de steek gelaten.'

'Nou geweldig,' reageerde Cass. Zijn houding en knappe voorkomen maakten haar nerveus, en ze had het gevoel dat ze zich kinderachtig gedroeg. Ze hoopte maar dat ze niet zo kribbig overkwam als ze zich voelde.

'Je hebt geluk met het prachtige weer,' ging Ranulph onverstoord verder. 'Er ligt een hogedrukgebied recht boven ons. Dat gebeurt zelden. Zo zie je het eiland van zijn beste kant.'

Cass knikte snel omdat ze bang was dat ze anders weer 'nou geweldig' zou zeggen. 'Daar zal mijn vader blij om zijn. Hij wil vast dat ik zijn nieuwe huis zie terwijl de zon schijnt.'

'Dat denk ik ook.'

De rest van de rit brachten ze in stilte door, en toen ze was uitgestapt merkte ze dat ze een beetje licht in haar hoofd was... en dat

kwam niet alleen door het korte ritje over de hobbelige, stenige weg.

‘Ik ga niet mee naar binnen,’ zei Ranulph. ‘Als je het niet erg vindt, zet ik je hier af.’

In een paar passen was Cass bij de voordeur van het huis, waar haar vader al op haar stond te wachten. Naast hem stond een vrouw – dat moest Eleanor zijn. Howard deed een stap naar Cass toe om haar tas aan te nemen, die hij vervolgens op de grond zette om haar een stevige knuffel te kunnen geven.

Ze genoot van haar vaders armen om haar heen, van de geur van zijn dure aftershave, en meteen voelde ze zich weer zijn oogappel. Het was veel te lang geleden dat ze hem had gezien. Toen herinnerde ze zich dat hij haar om een speciale reden had uitgenodigd. Hij wilde dat ze iets voor hem deed.

‘Dit is Eleanor,’ stelde hij de vrouw voor. ‘Ze is de eigenaar van dit huis.’

Eleanor glimlachte bedeesd. ‘Hallo, Cass. Leuk je eindelijk te ontmoeten. Ik heb al zoveel over je gehoord. Alleen maar goede dingen hoor!’

‘Hallo,’ groette Cass terug. Ze nam de vrouw aandachtig op. Eleanor was heel anders dan de vorige vriendinnen van haar vader. Om te beginnen had ze een passende leeftijd voor een man van in de zeventig, dicht bij haar moeders leeftijd dan bij die van haarzelf. Eleanor was ook niet overdreven zongebruind of opgemaakt. Haar mooie donkergrijze haar zat in een lage, slordige knot, en om haar hals hing een zilveren ketting met een hanger van zeeglas, die mooi bij haar linnen jurk paste. Met een schok realiseerde Cass zich dat ze het type vrouw was met wie haar moeder bevriend kon zijn. Misschien waren Eleanor en haar vader toch geen stel.

‘Nou, ik laat jullie alleen, dan kunnen jullie als vader en dochter bijpraten. Dat wordt hoog tijd.’

‘Eleanor,’ begon Howard, alsof hij haar wilde tegenhouden. ‘Je hoeft niet te gaan...’

‘Jawel, ik heb nog een hoop te doen en jullie twee hebben elkaar

veel te vertellen. Ik ga ervandoor! Maar straks zal ik voor jullie koken.’ Ze nam een rieten mand onder haar arm. ‘O, en Cass heeft vast zin in een kopje thee. Er zitten zelfgebakken zandkoekjes in de trommel.’ Ze liep naar een auto op de oprit.

‘Woont Eleanor hier?’ vroeg Cass.

‘Dit huis is van haar, maar ze woont hier inderdaad.’

Hoewel hij niet zei dat ze een stel waren, wist Cass genoeg. En Eleanor was zo tactvol om haar de kans te geven aan het idee te wennen.

Ze stak haar arm door die van haar vader. ‘Zullen we naar binnen gaan? Ik ben heel benieuwd naar het huis.’

‘En ik wil het je graag laten zien.’

Cass was ook benieuwd waarom ze was uitgenodigd. Ze wist dat dit meer was dan zomaar een bezoek.

‘Wil je eerst thee of een rondleiding?’ vroeg Howard.

‘Een rondleiding. En meteen daarna thee.’

Haar vader lachte. ‘Ik zal alvast theewater opzetten. Het huis is niet groot.’

Maar wel luxueus, ontdekte Cass, en allesbehalve de donkere, tochtige cottage vol stinkende olielampen die ze zich had voorgesteld. Natuurlijk had ze kunnen weten dat haar vader altijd op zijn pootjes terecht zou komen. Als hij een huis huurde om zijn boek – een aanvulling op de foto’s die hij op de Galápagoseilanden had gemaakt en waaraan hij al jaren werkte – af te maken, dan zou het een mooi huis zijn, veel mooier dan wie ook zou weten te regelen. En misschien maakte Eleanor wel deel uit van die deal.

Ze had in de bus gezeten toen haar vader haar belde met de vraag of ze zin had om bij hem te komen logeren. Hij had haar hulp nodig. Cass begreep er niets van. Waarom vroeg hij haar om hulp? Ze was de jongste en minst geschoolde van de familie. Hij had ook een van zijn stiefkinderen kunnen vragen, die waren ouder en slimmer dan zij en hadden een rits titels achter hun naam staan. Wat kon zij, de benjamin van de familie, in hemelsnaam voor hem doen?

Haar moeder, die al jaren van haar vader gescheiden was, bleek er al van af te weten. Ze hadden een goed contact met elkaar en hadden het besproken. Cass beseftte maar al te goed dat ze na haar vertrek uit het kraakpand waar ze met haar vriendje had samengewoond, moest kiezen tussen de Schotse idylle en opnieuw intrekken bij haar moeder. Cass hield veel van haar moeder, en ze konden meestal goed met elkaar overweg, maar ze wilde niet meer bij haar intrekken. Het afgelegde Schotse eiland was een veel betere optie. Howard was dan als ouder misschien grotendeels afwezig geweest, in de zomervakanties had ze altijd veel tijd met hem doorgebracht.

En dus had Cass besloten naar hem toe te gaan. Howard had geld overgemaakt voor de reis, en haar moeder had haar de avond voor haar vlucht naar een B&B gebracht - het ritje vandaar naar het vliegveld in een gehavend busje zat bij de prijs inbegrepen. Eenmaal aan boord van het vliegtuig was Cass' lange reis begonnen.

Nu liep ze achter Howard aan door zijn nieuwe huis.

Het huis was ontworpen door een architect en bood schitterende, woeste uitzichten op de zee en enkele andere eilanden. De kamers waren licht, met lichte houten vloeren en bijpassende blankhouten wanden, en er stonden her en der enorme glazen olielampen voor het geval de stroom uitviel. Toch was er geen vleugje roet te bekennen. De keuken had granieten werkbladen waarop een koffiemachine stond waarmee een barista ongetwijfeld wonderen kon verrichten.

De met tweed beklede banken zagen er uitnodigend uit, en over de armleuningen lagen handgeweven plaids mocht een plotselinge tochtstroom het driedubbele glas in de enorme ramen weten te omzeilen. Om nog maar te zwijgen van de vele kussens, poefs en voetenbankjes. Het was het toppunt van smaakvolle luxe.

‘Eleanor doet er alles aan om haar panden perfect in te richten,’ zei Howard. ‘De dekbedovertrekken hebben een hoge draaddichtheid, wat belangrijk schijnt te zijn, en de kussens en donsdekens zijn als wolken zo licht. Het geheim is volgens haar Hongaars ganzendons.’

Cass vroeg zich af hoelang haar vader wilde dat ze bleef logeren.

Het zou geen straf zijn om hier de zomer te moeten doorbrengen. Ze zou op een van de vele heuvels kunnen gaan tekenen, of een studie van de wilde bloemen in de omgeving kunnen maken. En misschien ook wel van de vogels, als het haar zou lukken beweging vast te leggen. Na een comfortabele, bevredigende zomer zou ze teruggaan naar haar moeders huis in de Cotswolds en beginnen aan de lerarenopleiding waarvoor ze zich voor de zekerheid had ingeschreven.

Wat ze diep in haar hart tegen haar vader zou willen zeggen, was dat haar liefde voor fotografie niet zo groot was als die van hem en dat ze liever tekende en schilderde. En ze wilde al helemaal geen leraar worden.

Cass was niet naar de universiteit geweest. Ze kon goed leren, maar volgens haar familie (en hierin moest ze die gelijk geven) was het niet nodig om een enorme studieschuld op te bouwen voor iets wat je ook kon leren door te werken en ervaring op te doen in het echte leven.

Het liefst was ze naar de kunstacademie gegaan, maar dat was nooit echt een optie geweest. Er was destijds geen geld geweest om haar studie te bekostigen, en Cass had haar belangstelling voor tekenen en schilderen niet hardop uitgesproken omdat ze wist dat zelfs haar moeder er geen toekomst in zag.

Howard zette thee, waarna ze in de serre gingen zitten die uitzicht bood op de Atlantische Oceaan. De zon scheen en er stond weinig wind, maar als ze zou opstaan en in de diepte zou kijken, zou ze de witte schuimkraag rondom de rotsen kunnen zien. Voor hen lag de weidse oceaan, die helemaal tot aan Amerika liep, wist Cass. Zeevogels doken en zwenkten, en het zonlicht schitterde als diamanten op de golven. Dit uitzicht zou nooit twee keer hetzelfde zijn, besefte ze.

‘Dit is de kamer waar ik het huis voor heb gehuurd,’ zei Howard. ‘Ik wil weten welke zeevogels hier allemaal voorkomen. Kijk, daar staat mijn telescoop.’

‘Ik snap waarom je verliefd bent geworden op dit huis. Het uitzicht is fantastisch.’ Ze starde nog even als gehypnotiseerd naar de

golven. ‘Maar hoe wist je hiervan, of zelfs maar van dit eiland? Het ligt zo afgelegen.’

‘Via Ranulph. Ik heb hem een paar jaar geleden leren kennen. Hij had van een wederzijdse kennis gehoord dat ik een rustige plek zocht om aan mijn boek te kunnen werken. Hij nam contact met me op en stuurde me een paar foto’s. Vervolgens heb ik weer contact opgenomen met Eleanor en ben hier gaan kijken. Het was een miezerige dag, maar ik was meteen verkocht.’

‘Woont Ranulph ook op dit eiland?’

‘Ja, een groot deel van de tijd. Hij is een succesvol journalist die toevallig een boek over me wil schrijven. Daarom wilde hij waarschijnlijk dat ik hier kwam wonen.’ Howard probeerde tevergeefs een bescheiden gezicht op te zetten. ‘Hij heeft diverse prijzen gewonnen, maar gelukkig is hij niet naast zijn schoenen gaan lopen. Hij is heel aardig.’ Howard reikte Cass de koekjestrommel aan. ‘Ik had hem voor het eten willen uitnodigen, maar daar heeft Eleanor een stokje voor gestoken. Ze vond dat wij eerst maar eens moesten bijpraten. Ze heeft wel beloofd dat zij zou mee-eten.’

‘Daar ben ik blij om. We moeten inderdaad praten, pap. Wat wil je precies dat ik voor je ga doen?’

Howard wuifde haar vraag weg. ‘Dat vertel ik je later wel, schat. Is er misschien iets wat jij aan mij wilt vertellen?’

Op de een of andere manier durfde Cass niet te zeggen wat haar op het hart lag. Ze moest er niet zo’n punt van maken. Zo belangrijk was het immers niet. Ze wilde alleen maar tegen hem zeggen dat ze geen belangstelling had voor fotografie, tenminste niet artistiek gezien, en dat ze ook geen leraar wilde worden. Ze tekende en schilderde liever, iets wat haar oudere broers en zus spottend ‘kleuren’ noemden. Waarom vond ze dat zo moeilijk? Waarschijnlijk omdat ze het gevoel had dat ze alles waar Howard voor stond zou verloochenen als ze de fotografie afwees. Ze besloot het er morgen met hem over te hebben; net als haar vader had ze nu geen zin in moeilijke onderwerpen. ‘Niet nu, pap. Ik wil er eerst van genieten dat ik hier ben en je weer zie.’

Na een lang en heerlijk diner, verzorgd door Eleanor, was Cass naar bed gegaan, moe van de reis. Ze genoot van het luxueuze beddengoed en was trots op zichzelf dat ze niet had doorgevraagd over Ranulph. Bij de gedachte dat ze hem morgen weer zou zien maakte haar hart een sprongetje, en zwijmelend viel ze in slaap. Jammer dat een succesvolle journalist nooit geïnteresseerd zou zijn in een meisje zoals zij.

Niet dat ze er niet goed uitzag. Haar haar, dat haar broers ‘peentjeskleurig’ noemden, was in feite stroblond, een kleur die in combinatie met haar donkere ogen niet vaak voorkwam. Ze was van gemiddelde lengte, had een gemiddeld postuur en veel mensen vonden haar knap. Maar gemiddeld zou niet genoeg zijn voor een man als Ranulph, besloot ze.

2

De volgende ochtend stond Cass heel vroeg op. Ze daalde de stenen treden af naar de kleine baai. Het water was licht turquoise en kristalhelder, en aan de lucht te zien beloofde het een warme dag worden. Snel trok ze haar korte broek en t-shirt uit, in de veronderstelling dat niemand haar hier kon zien, en rende naakt de glinsterende zee in. Het ijskoude water was heerlijk.

Eleanor had haar gisteravond verteld hoe ze bij dit strandje kon komen, een plek waar de oceaan werd afgeschermd door rotsen, waardoor er een baai met rustig water was ontstaan. Onder aan de stenen trap lag een postzegel van puur wit zand – een perfect miniatuurstrandje. Volgens Eleanor zat je er altijd beschut, en na een aantal zonnige dagen was het er zelfs warm te noemen. Het water was nog koud, maar niet té koud. Cass had het gevoel dat ze nergens ter wereld zo'n prachtige plek zou kunnen vinden.

Terwijl ze zwemmend op haar rug genoot van het water dat langs haar lichaam gleeed, hoorde ze een auto op de toegangsweg naar het huis. Het geluid haalde haar uit haar dromerige gedachten. Behalve ergernis voelde ze ook opwinding. Ze had de motor van Ranulphs landrover herkend. Waarom zou hij al zo vroeg in de ochtend bij haar vader langsaan? Het was nog niet eens acht uur. Snel zwom ze terug naar het strandje en liep naar haar kleren.

Terwijl ze zich vluchtig afdroogde en haar korte broek aantrok, vroeg ze zich af of Ranulph haar misschien naakt had zien zwemmen. Maar wat haar vooral bezighield, was het tijdstip van zijn bezoekje.

Howard was geen ochtendmens. Maar misschien wist Ranulph dat niet? Ze moest proberen hem voor te zijn en tijd te rekken.

Terwijl ze haar haar vlechte, liep ze de trap naar het huis op, en ze was bijna boven toen ze stemmen hoorde in de serre. Net op dat moment lachte er iemand; het was Ranulph. Blijkbaar was er geen noodgeval, anders zou er niet gelachen worden. Maar waarom was hij dan zo vroeg gekomen?

Cass liep op haar gemak naar haar kamer om zich netter te kleden en haar vlecht af te maken. Ze hield zich in met haar make-up – dat zou er zo vroeg in de ochtend alleen maar vreemd uitzien, zeker omdat ze zich dan meestal niet opmaakte – en bracht alleen wat mascara aan en borstelde haar wenkbrauwen in vorm.

Daarna maakte ze in de keuken een cappuccino voor zichzelf en liep ermee naar de serre om Ranulph te begroeten en te horen waarom hij zo vroeg was gekomen.

Hij stond met zijn rug naar het grote raam. Cass realiseerde zich dat hij een Schotse ruigheid uitstraalde die op dit moment aan het huis en het weer ontbrak. Nu ze hem wat rustiger kon bekijken, viel het haar op dat zijn haar eerder grijs dan wit was; buiten in het zonlicht had het veel lichter geleken. Zijn donkere wimpers en wenkbrauwen benadrukten het grijsgroen van zijn ogen, de kleur van de zee op een minder zonnige dag, en met zijn forse postuur leek hij zo uit een catalogus voor stoere, peperdure outdoor kleding gestapt. Hij was de spreekwoordelijke ‘man uit één stuk’.

‘Hoi Cass,’ zei hij loom met zijn diepe stem. ‘Je had waarschijnlijk niet verwacht me zo snel weer te zien. En zeker niet zo vroeg.’

‘Nee, inderdaad,’ reageerde ze, wachtend op een verklaring. ‘Wil je samen met ons ontbijten?’

‘Nee, dat is niet de reden van mijn komst. Er bleek post voor Howard bij mij thuis te liggen, dus het leek me beter die meteen even te brengen. Stel dat het belangrijk is. De naam van zijn uitgever staat erop.’

‘Onze vaste postbode is waarschijnlijk op vakantie, want onze post

komt anders altijd aan,' zei Howard. 'Maar nogmaals dank, Ranulph. En nu je toch hier bent, heb je zin in ontbijt?'

Ranulph keek naar Cass. 'Is dat niet te veel werk?'

'Helemaal niet,' antwoordde ze. Tijdens een van haar vele zomerbaantjes had ze in een klein familiehotel gewerkt. Meestal als kamermeisje, maar soms werd ze ook ingeschakeld voor het ontbijt. Ze had zelfs een paar keer het hele ontbijt moeten verzorgen. Roerei was haar specialiteit.

Cass dekte de grote ovale tafel in de eetkamer, waar het uitzicht bijna even mooi was als in serre, en riep Howard en Ranulph.

Op de tafel stonden boter, honing, een glazen schaal met muesli en marmelade, en op een bijzettafeltje een broodrooster. Cass zette er nog twee schalen bij: een met bacon en een met roerei. Ze had de borden voorverwarmd, en omdat ze een elektrische warmhoudplaat had gevonden, zou het eten warm blijven. Dit kon ze met recht een 'we hebben gasten'-ontbijt noemen.

Omdat ze zich een beetje schaamde voor haar inzet, liep ze snel terug naar de keuken om thee te zetten. En ze zette ook alvast koffie met de dure koffiemachine, voor het geval ze daar zin in hadden.

Toen ze de eetkamer weer binnenkwam, schepten beide mannen net roerei en bacon op. 'Er is nog meer beleg in de keuken, als jullie willen. Marmite, pindakaas...' begon ze.

'Het is prima zo,' zei Ranulph. 'Een heerlijk uitgebreid ontbijt.' En toen verscheen de glimlach op zijn gezicht waarvan ze weke knieën kreeg.

Dit moet stoppen, sprak ze zichzelf streng toe terwijl ze bij hen aan tafel ging zitten. Het had geen zin om verliefd te worden op een man op een Schots eiland dat ze aan het einde van de zomer zou verlaten.

Halverwege het ontbijt kwam Eleanor de eetkamer binnen met een mand vol kommen en dekschalen. 'Ik haal dit er eerst even uit en kom dan bij jullie zitten. Moet er nog meer koffie komen? O nee, ik zie dat jullie al genoeg hebben. Je hebt geweldig werk verricht, Cass.'

Cass was gewoonlijk allergisch voor betutteling, zelfs als dat niet zo bedoeld was, maar Eleanors compliment leek gemeend.

‘Dank je wel,’ reageerde ze blij.

‘Maar Ran, wat ben jij vroeg vandaag?’ merkte Eleanor op terwijl ze Cass bleef aankijken, die nerveus terugkeek.

‘Er lag post voor Howard bij mij,’ reageerde Ranulph. ‘Ik dacht: ik kan het maar beter direct even brengen, want stel dat hij erop zit te wachten.’

‘Je wacht inderdaad ergens op, nietwaar, lie... Howard,’ zei Eleanor.

Cass glimlachte geruststellend naar haar, maar Eleanor, die nerveus met wat spullen op de tafel begon te schuiven, zag het niet. Het was duidelijk dat ze zich schaamde.

‘Ga zitten,’ zei Cass. ‘Wat kan ik je aangeven? Toast? Die heerlijke Griekse yoghurt die in de koelkast stond?’

‘O, alleen wat toast graag,’ antwoordde Eleanor.

Ze glimlachten naar elkaar, en Cass zag dat er ook een glimlach op het gezicht van haar vader verscheen. Blijkbaar was hij opgelucht dat ze niet kortaf tegen Eleanor deed. Dat verbaasde haar; het zou voor het eerst zijn dat hij zich iets aantrok van haar gevoelens.

‘En Cass,’ wendde Ranulph zich tot haar. ‘Vertel eens iets meer over jezelf? Mag ik vragen wat je tegenwoordig doet?’

Cass lachte. ‘Of iemand die vraag wil beantwoorden hangt denk ik af van het werk dat je doet. Als je bijvoorbeeld raketgeleerde bent, hoop je natuurlijk dat mensen ernaar vragen. Maar stel je voor dat je op een bruiloft je mond moet houden omdat je aan tafel zit met alleen maar autoverkopers of iets dergelijks. Om je vraag toch te beantwoorden: ik doe niets bijzonders.’

Ranulph lachte met haar mee. ‘Maar hoe weet je nou aan wie je het wel kunt vragen en wie er liever niet over wil praten?’

Howard kwam tussenbeide. ‘Cass is veel te bescheiden. Haar halfbroers en -zus zijn allemaal heel succesvol, maar zij is de enige die een goede foto kan maken.’

Cass keek verbaasd op. ‘Hoe weet jij dat nou? Ik fotografeer alleen met de camera van mijn telefoon.’

Hij glimlachte liefdevol naar haar. ‘Weet je nog dat je als kind bij mij kwam logeren?’

Cass knikte. Haar vader werkte vaak op afgelegen plekken, waar hij nesten van zeldzame vogels fotografeerde, en in de zomer mocht ze dan met hem mee. Dat vond ze geweldig. Ze hoefde hem alleen te delen met zijn camera. En wanneer hij dan een foto had genomen, mocht zij er ook een maken. Dan gaf hij de camera aan haar (mits die niet al te zwaar was) en liet haar de compositie bepalen, scherpstellen, de belichting controleren en het knopje indrukken.

‘Je nam al heel jong goede foto’s,’ ging hij door.

‘Pap!’ protesteerde Cass geschrokken, maar ze voelde zich gevleid. ‘Ik ben blij te horen dat ik een fatsoenlijke foto kan maken, maar ik kan niet wat jij kunt. Trouwens, de huidige camera’s zijn heel anders dan die jij vroeger gebruikte. Ik heb liever...’

‘Het is waar dat je nog niet kunt wat ik kan,’ onderbrak hij haar, ‘maar ik denk wel dat je het kunt leren.’

Cass merkte dat ze bloosde. Ze geneerde zich voor zijn lof en voelde zich schuldig dat ze niet even dol op fotograferen was als hij.

‘Weet je nog dat we samen naar Dominica zijn geweest?’

‘Naar Dominica?’ vroeg Ranulph. ‘Dat Bovenwindse Eiland?’

‘Ja, dat klopt,’ antwoordde Howard. ‘Ken je het?’

‘Ik heb er na mijn studie een tijdje gewoond. Maar vertel eerst over jou en Cass.’

‘Ik was gevraagd om daar een lastminuteklus te doen,’ ging Howard door. ‘Ik moest de plekken fotograferen waar Jean Rhys had gewoond. Destijds was ik nog breed georiënteerd. Cass logeerde op dat moment bij mij, dus ik moest haar wel meenemen.’

‘Ik was een jaar of twaalf. Pap dumpte me bij het gezin van de man die een boek schreef over Jean Rhys. Gelukkig waren ze heel aardig, dus ik heb me prima geamuseerd. Zijn vrouw nam haar dochters en mij overal mee naartoe. De wegen waren een ramp, maar het was er

adembenemend mooi. Ondanks ons korte verblijf werd ik smoorverliefd op het eiland.’

‘Ik ook,’ viel Ranulph haar bij. ‘Ik heb er een zomer lang aan een opgraving gewerkt – ik studeerde archeologie. Het eiland heeft diepe indruk op me gemaakt.’

Cass keek toe terwijl hij boter op zijn snee toast smeerde. Ze vond hem echt heel aantrekkelijk, en het feit dat hij een band had met de plek waarvan zij had gehouden maakte hem nog aantrekkelijker.

‘Wat toevallig dat jullie alle drie op Dominica zijn geweest,’ zei Eleanor.

‘Zeg maar gerust een gelukkig toeval,’ vulde Howard aan.

Cass vroeg zich af of er meer achter zijn woorden stak dan hij leek te zeggen.

Niet veel later, nadat Ranulph en Howard naar de serre waren gegaan, begon Eleanor de tafel af te ruimen. Howard, die een nogal gehaaste indruk had gemaakt, had gezegd dat hij met Ranulph over de biografie wilde praten die de journalist over hem wilde schrijven.

Cass volgde haar voorbeeld. Ze verzamelde de borden en draaide de deksels op het honing- en marmeladepotje.

‘Wat ben je daar handig in,’ zei Eleanor, die zag hoe efficiënt Cass de spullen op het dienblad stapelde.

‘Ik heb ooit in een familiehotel gewerkt,’ reageerde Cass. ‘Daar heb ik veel geleerd. Ik kan zelfs met volle borden op mijn arm lopen als het moet.’

Eenmaal in de keuken zei Cass: ‘Eleanor?’

Eleanor, die de vaatwasser aan het inruimen was, keek op. ‘Ja?’

‘Het is oké, hoor, dat jij en Howard een stel zijn. Ik vind het niet erg. Ik snap heel goed dat je je ongemakkelijk voelt, maar heus, het is oké.’

Eleanor slaakte een zucht en glimlachte naar haar. ‘Ik heb Howard een paar keer gevraagd je over mij te vertellen voordat je hiernaartoe kwam, maar hij houdt niet van conflicten, dus heeft hij niets gezegd.’

‘Ik hou ook niet van conflicten!’ bekende Cass, die de kans aan-

greep om haar hart te luchten. ‘Ik moet hem ook iets vertellen waar-
toe ik nog niet de gelegenheid heb gehad.’

‘O ja, wat dan? Toch geen slecht nieuws, hoop ik?’

Cass haalde haar schouders op. ‘Ik heb me voor september inge-
schreven bij een lerarenopleiding, maar daar heb ik helemaal geen
zin in. Ik wil geen leraar worden.’

‘Dat zou ik ook niet willen,’ reageerde Eleanor. ‘Ik ben dol op kin-
deren, maar het leraarschap is veel meer dan dat.’

‘Precies!’ Cass was blij dat Eleanor haar een luisterend oor bood.
‘Mijn familie vindt dat ik een goede baan moet zoeken, en daar heb-
ben ze vast gelijk in, maar een baan als leraar is niets voor mij.’

‘Wat zou je dan willen studeren, Cass?’

Cass keek Eleanor aan, die echt met haar leek mee te leven, maar
op de een of andere manier durfde ze niet te zeggen dat ze wilde te-
kenen en schilderen, zelfs als ze niet naar de kunstacademie zou kun-
nen. ‘Ik moet eerst moed verzamelen voordat ik dat durf op te biech-
ten. Maar ik zal het binnenkort doen. Het helpt al dat ik weet dat jij
aan mijn kant staat.’

‘Maar je gaat Howard wel vertellen dat je geen leraar wilt worden?’

‘Ja, dat wel.’ Ze zag ertegen op, maar er zat niets anders op. Ze zou
zich officieel moeten uitschrijven voor haar studie. Hoe eerder, hoe
beter.

‘Hij vindt het vast niet erg, hoor,’ zei Eleanor. ‘Net als de meeste
ouders wil hij dat je gelukkig bent. Hij heeft een hoge pet van je op,
Cass.’

Cass lachte hoog en uitgelaten. ‘Ik zou niet weten waarom!’

‘Nou, ga jij nu maar doen waar je zin in hebt,’ stelde Eleanor voor.
‘Dan ruim ik hier de rest wel op.’

Cass dacht aan het schetsboek en de potloden in haar rugzak.
‘Dank je wel! Dat ga ik doen.’

3

Omdat Cass niet wilde dat iemand haar zag tekenen, zocht ze een beschutte plek uit. Haar broers en zus pestten haar altijd met haar hobby, haar moeder prees haar de hemel in, wat ze dan weer betuttelend vond, en haar vader... wie weet hoe hij zou reageren? Cass had geen flauw idee of ze talent had; ze wist alleen dat bijna alles wat ze tekende op het origineel leek. Maar voor een goede tekening was meer nodig dan dat, daarvan was ze overtuigd.

Terwijl ze de blaadjes tekende van een plant die ze nog moest determineren, besepte ze dat zelfs het natekenen van de simpelste dingen in de natuur haar gelukkig maakte. Straks zou ze opzoeken wat ze had getekend, maar op dit moment was het niet belangrijk hoe iets heette; het ging om de samenwerking tussen haar ogen en handen.

Cass ging zo op in haar werk dat ze pas aan stoppen en teruggaan dacht toen ze de laatste bladzijde van haar schetsboek had vol getekend.

Eleanor was in de keuken. 'Cass! Alles goed? We hadden bijna een zoekactie op touw gezet. Dat wil zeggen, we hadden Ran willen vragen om op weg hiernaartoe naar je uit te kijken. Hij komt straks eten.'

'Wat leuk!' reageerde Cass. 'Heeft pap al thee gehad? Anders kan ik hem wel een kopje brengen?'

'De vijf zit al in de klok, en dat neemt hij heel ruim,' zei Eleanor lachend. 'Hij heeft vast al een whisky voor zichzelf ingeschonken. Wat wil jij drinken?'

'Doe mij maar thee, zeker als je jouw heerlijke zandkoekjes erbij

serveert. Ik heb niet geluncht. Geen wonder dat ik omval van de honger.'

Eleanor glimlachte. 'Ik kom het wel brengen. Ga jij maar naar je vader. Hij wil je spreken.'

'Dag lieverd!' begroette Howard haar toen ze binnenkwam en hem op de wang kustte. 'Wat heb je vandaag allemaal gedaan?'

'O, van alles en nog wat,' ontweek Cass zijn vraag. 'Maar nu ik je toch alleen tref... ik moet je wat vertellen.'

'O? Toch niks ernstigs, hoop ik?'

'Niet echt. Maar... ik wil geen leraar worden. Ik wil me uitschrijven van de lerarenopleiding.'

Howard keek verbaasd maar zei: 'Dan word je toch geen leraar? Je moet je hart volgen, lieverd. Wat zegt je hart dan dat je moet gaan doen?'

Ook al reageerde haar vader ontspannen op haar bekentenis, ze durfde niet te zeggen dat ze in de kunst verder wilde. Nog niet.

'Het zegt dat ik iets moet eten. Ik was vergeten een lunchpakketje mee te nemen.'

'Waar ben je geweest?'

'O, ik heb zomaar wat rondgewandeld en de omgeving verkend. Het is hier ook zo mooi. Natuurlijk werkt het weer mee, maar dan nog. Het is hier echt prachtig!' Cass hoopte maar dat het kon verklaren waarom ze zo lang was weggebleven.

'Ik heb een paar boterhammen voor je,' zei Eleanor, die binnenkwam met een dienblad in haar handen. Ze zette het op de tafel. 'En thee met zandkoekjes natuurlijk. Omdat Ranulph mee-eet, eten we pas tegen acht uur.'

Cass nam net een hap van de snee versgebakken brood met boter, ham en sla toen Howard zijn keel schraapte. 'Ik heb van Eleanor op mijn donder gekregen omdat ik je niet over haar heb verteld, dus ik zal je nu maar gauw vertellen waarom ik je heb gevraagd te komen.'

'Zo erg kan het toch niet zijn, pap?' vroeg Cass zodra ze haar mond leeg had.